

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 668/2022-58

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Ladislavom Scholzom, advokátom, Krmanova 16, Košice, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Cdo 136/2020 z 24. augusta 2022 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Cdo 136/2020 z 24. augusta 2022 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Cdo 136/2020 z 24. augusta 2022 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.
3. Najvyšší súd Slovenskej republiky **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške **492,31 eur** a zaplatiť ich advokátovi [REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. decembra 2022 domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 11 ods. 1 listiny a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 Co 32/2017 z 27. februára 2019 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 Cdo 136/2020 z 24. augusta 2022 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“). Sťažovateľ navrhol napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť príslušnému súdu na ďalšie konanie.

2. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 668/2022-22 z 19. decembra 2022 ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 11 ods. 1 listiny a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu uznesením najvyššieho súdu č. k. 1 Cdo 136/2020 z 24. augusta 2022 prijal na ďalšie konanie. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že žalobou o určenie vlastníckeho práva podanou na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sa sťažovateľ proti žalovanému [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „žalovaný“), domáhal určenia, že je podielovým spoluvlastníkom s veľkosťou spoluvlastníckeho podielu [REDAKOVANÉ] plynovodu realizovaného v rámci projektu [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], a to na základe skutočností, že jeho právny predchodca – obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] sa ako investor spolu s právnym predchodcom žalovaného [REDAKOVANÉ] a s pomocou finančného príspevku [REDAKOVANÉ] podieľal na realizácii projektu [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ sa stal právnym nástupcom obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] na základe viacerých zmlúv o prevzatí dlhu a na nich nadväzujúcich zmlúv o prevode majetkových práv.

4. Po realizácii projektu [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] bola medzi právnym predchodcom sťažovateľa ako investorom a odovzdávajúcim právnym predchodcom žalovaného ako preberajúcim uzatvorená zmluva o prevode hmotného investičného majetku, na základe ktorej došlo k bezplatnému prevodu hmotného investičného majetku do správy preberajúceho (nie do vlastníctva). Investícia právneho predchodcu sťažovateľa na predmetnom projekte bola v zmysle predmetnej zmluvy vo výške 5 572 024 Sk.

5. Na základe inominátnej zmluvy uzatvorenej medzi [REDAKOVANÉ] ako združovateľom, obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ] ako investorom a obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ] ako dodávateľom stavby bola uzatvorená zmluva, ktorej predmetom bolo združenie finančných prostriedkov na úhradu pohľadávok proti dodávateľovi stavby projektu [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Zmluvné strany dohodli, že „časť stavby, na ktorú združovateľ poskytne príspevok bude po ukončení majetkom združovateľa, t. j. [REDAKOVANÉ]. Zostávajúce časti stavby, zrealizované z prostriedkov investora prejdú bezplatným prevodom do správy plynárenského

podniku – združovateľa, v zmysle zák. č. 67/1960 Zb. t. j. plynárenského zákona a súvisiacich právnych predpisov“.

6. Z už uvedeného je nepochybné, že zmluvným stranám bolo od počiatku realizácie projektu zrejmé, že sťažovateľ, resp. jeho právny predchodca bude ako investor po realizácii plynovodu vlastníkom časti plynovodu realizovaného z jeho finančných prostriedkov, ktorý prejde výlučne do správy, a nie do vlastníctva [REDACTED].

7. Žalovaný v konaní tvrdil, že predmetný plynovod, resp. spoluvlastnícky podiel sťažovateľa prešiel na žalovaného, avšak nie do jeho správy, ale do jeho výlučného vlastníctva, čo je však v rozpore s už uvedeným obsahom zmlúv, na ktoré sťažovateľ v súdnom konaní poukázal a ktoré predložil, predmetné tvrdenie žalovaného nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní a ani vo vtedy platnej právnej úprave, na ktorú opakovane žalovaný poukazoval, a nemalo oporu ani v platnej právnej úprave v čase podania žaloby o určenie vlastníckeho práva.

8. Jedinými právnymi predpismi, ktoré v danom období upravovali otázku prechodu správy plynárenských zariadení, boli výlučne § 25 zákona č. 67/1960 Zb. o výrobe, rozvoje a využití vyhrievacích plynov (Plynárenský zákon) v znení účinnom do 1. júla 1998 (ďalej len „plynárenský zákon“) a § 13 vyhlášky Federálneho ministerstva palív a energetiky č. 175/1975 Zb., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia plynárenského zákona, v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 175/1975 Zb.“). Zo znenia predmetného zákona vyplýva, že upravoval výlučne prechod správy a vlastníctva z organizácie štátneho socialistického sektora, ktorou v žiadnom prípade nebol právny predchodca sťažovateľa, a to obchodná spoločnosť [REDACTED] ako subjekt súkromného práva.

9. Okresný súd rozsudkom č. k. 52 C 37/2015 z 21. októbra 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zamietol žalobu sťažovateľa. Proti predmetnému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie z dôvodov, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

10. Krajský súd rozsudkom č. k. 7 Co 32/2017 z 27. februára 2019 potvrdil rozsudok okresného súdu. Odvolací súd sa však s právne relevantnými skutočnosťami, ako aj právnu argumentáciu sťažovateľa uvádzanou v odvolaní žiadnym právne relevantným spôsobom nevysporiadal, ale len konštatoval, že sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku okresného súdu, a preto v tejto časti považuje sťažovateľ jeho rozhodnutie za nepreskúmateľné, arbitrárne a porušujúce právo na spravodlivý súdny proces.

11. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie z dôvodov podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), tvrdiac, že rozsudok krajského súdu je postihnutý vadou zmätočnosti, ako aj podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, a to vzťahu k právnej otázke, či v zmysle platných právnych predpisov, najmä s poukazom na § 25 plynárenského zákona a § 13 vyhlášky č. 175/1975 Zb., mohli byť plynárenské zariadenia, vo vzťahu ku ktorým bola podaná žaloba o určenie vlastníckeho práva, výlučne vo vlastníctve štátu alebo mohli byť vo vlastníctve aj iných osôb.

12. Uznesením najvyššieho súdu č. k. 1 Cdo 136/2020 z 24. augusta 2022 bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté.

II. Argumentácia sťažovateľa

13. Dovolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že dovolanie nie je prípustné, pretože nezistil, že sťažovateľovi boli upierané jeho procesné práva, ktoré by svojou povahou popreli princíp rovnosti takou intenzitou, ktorá by zakladala porušenie práva na spravodlivý súdny proces, a preto sťažovateľom podané dovolanie z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP. Sťažovateľ uvedené rozhodnutie považuje za nesprávne, pretože vo svojom dovolaní podrobne uviedol, akým spôsobom bolo v konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces v intenzite zakladajúcej dôvodnosť dovolania. Dovolací súd sa podľa názoru sťažovateľa žiadnym relevantným spôsobom nevysporiadal s namietanými porušeniami práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces, a preto je predmetné rozhodnutie arbitrárne.

14. Sťažovateľ vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania aj z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, namietajúc nesprávne právne závery súdov nižšej inštancie a argumentujúc, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Dovolací súd však konštatoval, že sťažovateľ prípustnosť dovolania riadne nekonkretizoval, pretože jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom nešpecifikoval právnu otázku riešenú odvolacím súdom, neuviedol, ako ju riešil odvolací súd, a taktiež neuviedol, ako mala byť (konkrétna) právna otázka správne riešená.

15. S uvedeným posúdením sa sťažovateľ nestotožňuje a uznesenie najvyššieho súdu považuje za nesprávne, nepreskúmateľné a arbitrárne, tvrdiac, že riadne špecifikoval právnu otázku riešenú odvolacím súdom, čo vyplýva aj zo samotného obsahu dovolania. Najvyšší súd na záver riadneho inštančného konania odmietol poskytnúť právnu ochranu sťažovateľovi z procesných dôvodov.

16. Sťažovateľ uviedol, že okresný súd svoje rozhodnutie, ktorým zamietol žalobu, prekvapivo odôvodnil tým, že v danom prípade nebol udelený súhlas veriteľa k zmluvám o prevzatí dlhu a z týchto dôvodov sú predmetné zmluvy neplatné, a preto s poukazom na § 275 Obchodného zákonníka považoval aj všetky zmluvy o prevode majetkových práv za neplatné. Tieto skutkové zistenia podľa názoru sťažovateľa nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní pred súdom prvej inštancie, pretože vo vzťahu k predmetnej otázke nebolo pred súdom prvej inštancie vykonané žiadne dokazovanie. Rovnako žalovaný nikdy nenamietal neudelenie súhlasu veriteľa k zmluvám o prevzatí dlhu a zároveň ani nikdy nežiadal preukázať udelenie predmetného súhlasu, k predmetnej otázke sa žalovaný nikdy ani nevyjadroval a z týchto dôvodov predmetná otázka udelenia súhlasu medzi sporovými stranami nebola nikdy sporná ani nebola predmetom akéhokoľvek dokazovania pred súdom prvej inštancie. Okresný súd, ako aj krajský súd vo svojich rozhodnutiach uviedli, že predmetnú skutočnosť boli povinné skúmať z úradnej povinnosti, čo je podľa názoru sťažovateľa v rozpore so zásadou kontradiktórnosti súdneho konania. Okresný súd sťažovateľa o preukázanie existencie predmetného súhlasu nepožiadala, a preto v dôsledku jeho nesprávneho procesného postupu bola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom.

17. Vo vzťahu ku konštatovaniu okresného súdu, že zmluvy o prevode majetkových práv, na základe ktorých malo dôjsť okrem iného aj k prevodu spoluvlastníckeho podielu k plynovodu, sú z dôvodu ich neurčitosti neplatné, s ktorým sa následne bez ďalšieho stotožnil aj odvolací súd,

sťažovateľ uviedol, že uvedený záver vychádza z nesprávnych skutkových zistení a zároveň vychádza aj z nesprávneho právneho posúdenia veci aj z dôvodu, že pred vôľou zmluvných strán uprednostňuje prísne formalistický výklad daných zmlúv, čo je aj s poukazom na judikatúru ústavného súdu v rozpore s princípom spravodlivosti. Predmetné zmluvy dostatočne určite vymedzujú, že ide o prevod všetkých hnutelných vecí, teda aj spoluvlastníckeho podielu k hnutelnej veci – plynovodu, ako aj prevod všetkých majetkových práv a pohľadávok. Zároveň sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že až na jediný prípad bol vždy štatutárnym orgánom konajúcim za prevádzajúceho, ako aj štatutárnym orgánom konajúcim za nadobúdateľa, a aj z týchto dôvodov nebolo medzi zmluvnými stranami nikdy sporné, čo je predmetom prevodu na základe predmetných zmlúv. S poukazom na § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka predmetné zmluvy o prevodoch majetkových práv predkladané v tomto súdnom konaní považuje sťažovateľ bez akýchkoľvek pochybností za dostatočne určité a platné.

18. Súd prvej inštancie ani odvolací súd sa s právne relevantnými skutočnosťami a argumentáciou sťažovateľa dostatočne nevysporiadali, a preto sú ich rozhodnutia nepreskúmateľné, arbitrárne a porušujúce právo na spravodlivý súdny proces.

19. Rozsudok okresného súdu, ako aj rozsudok krajského súdu vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia, pokiaľ uvádzajú, že plynárenské zariadenia, ktoré sú predmetom tohto súdneho konania, mohli byť výlučne vo vlastníctve štátu. Súdny v predmetnej právnej veci nerozhodovali podľa relevantnej právnej normy, ktorá má základ v právnom poriadku Slovenskej republiky, a zároveň nevykonali ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy v čase vzniku posudzovaného nároku.

20. Právne posúdenie predmetnej právnej otázky uvádzané súdom prvej inštancie, ako aj odvolacím súdom nemá oporu ani v plynárenskom zákone, ani vo vyhláske č. 175/1975 Zb. a je v rozpore aj s čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy. Vtedy platná právna úprava bola vzhľadom na spoločenské a ekonomické zmeny v spoločnosti už obsolentná. Právny predchodca sťažovateľa nadobudol svoj spoluvlastnícky podiel originárnym spôsobom, t. j. v zmysle uzatvorenej zmluvy podieľaním sa na výstavbe plynárenských zariadení, ktoré sú predmetom súdneho konania, pričom konštatovanie súdu prvej inštancie vo vzťahu ku skutočnosti, že predmetné plynárenské zariadenia nemohli byť vo vlastníctve právneho predchodcu pre rozpor s ústavou garantovanou ochranou vlastníckeho práva, považuje sťažovateľ za nesprávne a arbitrárne. Originárne nadobudnutie vlastníckeho práva sťažovateľovho právneho predchodcu k predmetným plynárenským zariadeniam nespochybňoval pôvodne ani žalovaný, sporná bola medzi sporovými stranami výlučne skutočnosť, či na základe zmluvy o prevode hmotného investičného majetku došlo k prevodu vlastníckeho práva k predmetným plynárenským zariadeniam na žalovaného alebo tak, ako to tvrdí sťažovateľ a vyplýva to aj z obsahu predmetnej zmluvy, došlo len k prevodu správy na žalovaného.

21. Žalovaný v súdnom konaní uvádzal, že nadobudol vlastnícke právo zo zákona bez toho, aby špecifikoval, na základe akého zákona, avšak ani ústava, ani vtedy platné právne predpisy a ani aktuálne platné právne predpisy takýto spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva bez ďalšieho nepoznali a nepoznajú. S predmetnou skutočnosťou sa súd prvej inštancie ani odvolací

súd vo svojich rozhodnutiach žiadnym spôsobom nevysporiadali, a preto sú ich rozhodnutia podľa sťažovateľa nepreskúmateľné, arbitrárne a porušujúce právo na spravodlivý súdny proces.

III.

Vyjadrenie najvyššieho súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

22. Najvyšší súd k ústavnej sťažnosti uviedol, že ponecháva rozhodnutie o nej na úvahe ústavného súdu, a konštatoval, že prípustnosť dovolania sťažovateľ riadne nešpecifikoval, pretože jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom neformuloval (konkrétne) právnu otázku riešenú odvolacím súdom, neuviedol, ako ju riešil odvolací súd, a taktiež neuviedol, ako mala byť (konkrétne) právna otázka správne riešená. V súvislosti s týmto dovolacím dôvodom len vo všeobecnosti namietal „vady právneho posúdenia veci odvolacím súdom“, čo nemožno považovať za riadne uplatnenie (zdôvodnenie) prípustnosti dovolania.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

23. Zúčastnená osoba, ktorou je [REDAKOVANÉ], uviedla, že napadnuté rozhodnutie považuje za správne a zákonné.

24. Za primárny a najdôležitejší dôvod zamietnutia žaloby zúčastnená osoba považuje súdom prvej inštancie konštatovanú absolútnu neplatnosť štyroch „Zmlúv o prevode majetkových práv“, ktorými sťažovateľ odôvodňuje ním tvrdené hmotnoprávne postavenie, na základe ktorého sa domáha žalobou požadovaného určenia vlastníckeho práva. Pokiaľ sťažovateľ v dovolaní, rovnako ako aj v odvolacom konaní napáda posúdenie „Zmlúv o prevode majetkových práv“ ako neplatných pre ich neurčitost' s odôvodnením, že medzi zmluvnými stranami týchto dvojstranných právnych úkonov nebol nikdy sporný ich obsah, zúčastnená osoba zastáva názor, že takýto pohľad nemá v právnom poriadku oporu.

25. Dovolaním napadnuté rozhodnutia svojou kvalitou napĺňajú požadovaný rámec, keď dôvod zamietnutia žaloby je právne jednoznačný, vyplývajúci z preukázaného skutkového stavu a toto je v predmetných rozhodnutiach formulované jednoznačne – sťažovateľ ako žalobca nemá v konaní aktívnu legitimáciu pre absolútnu neplatnosť zmlúv o prevode majetkových práv pre ich neurčitost' a žiadne ďalšie ním uvádzané dôvody či argumentácia smerujúce k ním tvrdeným nedostatkom postupu súdov nižšej inštancie nie sú spôsobilé zvrátiť tento stav. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že postup dovolacieho súdu, ktorý dovolanie podané aj z dôvodu § 420 písm. f) CSP odmietol, bol správny.

26. Pokiaľ ide o postup dovolacieho súdu v otázke prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, podľa zúčastnenej osoby dovolací súd postupoval správne a k zásahu do práv sťažovateľa nedošlo, pretože jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom nešpecifikoval konkrétnu právnu otázku riešenú odvolacím súdom, neuviedol, ako ju riešil odvolací súd, a taktiež neuviedol, ako mala byť uvedená otázka riešená, a v dovolaní len všeobecne namietal vady právneho posúdenia odvolacím súdom.

27. Podľa názoru zúčastnenej osoby samostatným dôvodom postačujúcim na zamietnutie žaloby o určenie vlastníckeho práva je nedostatok aktívnej legitímácie sťažovateľa ako žalobcu pre absolútnu neplatnosť „Zmlúv o prevode majetkových práv“, o ktoré sťažovateľ opiera svoju aktívnu legitímáciu, a to pre ich neurčitost', ktorá bola konštatovaná zhodne okresným súdom aj krajským súdom.

III.3. Replika sťažovateľa:

28. Sťažovateľ po odvolaní plnomocenstva na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom advokátovi [REDAKOVANÉ] a udelení plnej moci na zastupovanie advokátovi [REDAKOVANÉ] vo svojej replike k stanovisku najvyššieho súdu uviedol, že zotrváva na svojich doterajších stanoviskách. Trovy konania si neuplatnil.

29. K stanovisku zúčastnenej osoby sťažovateľ uviedol, že dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP je daný, pretože stanovisko súdu ku skutkovým tvrdeniam sporových strán je nevyhnutným základom na ustálenie predmetu dokazovania. Splnenie povinnosti zo strany súdu určiť, ktoré skutkové tvrdenia sú sporné a ktoré sporné nie sú, má zásadný význam pre ďalší procesný postup strán v kontradiktórnom sporovom konaní. Riadne splnenie tejto povinnosti zo strany súdu má zabezpečiť predvídateľnosť a transparentnosť postupu súdu v konaní. Ak súd riadne neustáli, čo je predmetom sporu, ktoré sporné skutkové tvrdenia je potrebné dokazovať, pričom svoje rozhodnutie vo veci oprie o skutočnosť, o ktorej súd konštatoval, že nie je sporná, v dôsledku čoho k nej nebolo vedené dokazovanie, je takéto konanie súdu, ako aj rozhodnutie, ktoré je na tejto skutočnosti postavené, hrubo porušujúce procesné práva strany, ktorej je nedostatok procesnej aktivity vo vzťahu k dokazovaniu takejto skutočnosti kladený na ťarchu. V danej veci súd prvej inštancie vytkol sťažovateľovi, že v konaní nepreukázal existenciu súhlasu veriteľa, predmetná otázka však nebola v konaní sporná; netvorila teda predmet sporu, nebolo vo vzťahu k nej potrebné vykonať dokazovanie. Nebol preto správny postup súdu prvej inštancie, ktorý oprel svoje rozhodnutie o to, že v konaní nebola preukázaná existencia súhlasu veriteľa, pretože týmto postupom zabránil sťažovateľovi uplatniť adekvátnu ochranu svojich subjektívnych práv a oprávnených záujmov v konaní. To, že súhlas veriteľa bol považovaný za sporné skutkové tvrdenie, sa sťažovateľ dozvedel až z rozhodnutia súdu prvej inštancie, pričom k náprave nedošlo ani v konaní pred odvolacím súdom.

30. Prihliadnuc na uvedené, je konanie súdu prvej inštancie v rozpore so zákonom a ako také zasahujúce do práva sťažovateľa na spravodlivý proces. K náprave nedošlo ani v konaní pred súdom druhej inštancie; jedinou cestou bolo dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP.

31. Vo vzťahu k otázke určitosti právnych úkonov, zmluvy o prevode majetkových práv sťažovateľ poukazuje na to, že z nich jasne vyplýva odkaz na konkrétne právne úkony predchádzajúce prevodu, ktoré nezameniteľne identifikujú pôvod dlhu; jasne a zreteľne sú identifikované aj zmluvné strany. Keďže zmluvami dochádzalo k prevodu celého majetkového podielu, t. j. neprevádzali sa len niektoré práva, na zachovanie určitosti právneho úkonu nebolo potrebné do detailu identifikovať prevádzané práva.

32. Právne závery všeobecných súdov o absolútnej neplatnosti právnych úkonov odporujú výkladovým pravidlám právnych úkonov, nereflektujú individuálne okolnosti tejto právnej veci a zároveň stoja na porušení procesných práv sťažovateľa, v dôsledku čoho sťažovateľ zastáva názor, že tieto závery nie sú ústavne udržateľné.

33. Zúčastnená osoba, poukazujúc na absolútnu neplatnosť zmlúv o prevode majetkových práv, čo malo mať dopad na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie sťažovateľa, vo vzťahu k existencii dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP uviedla, že tento dôvod nebol daný.

34. Podľa sťažovateľa bolo povinnosťou dovolacieho súdu pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP posudzovať text dovolania ako celok a porozumieť sťažovateľovi; dovolací súd tak ale nekonal. Sťažovateľ právnu otázku v dovolaní riadne zadefinoval; dovolací súd sa teda nemusel ani pokúšať právnu otázku vyabstrahovať z textu dovolania, keďže bola jasným, určitým a zrozumiteľným (konkrétnym) spôsobom špecifikovaná v bode 6 dovolania, jej riešenie sťažovateľ rozpísal v bodoch 6 a 7 dovolania.

35. Nie je preto dôvodný záver dovolacieho súdu, že „žalovaný *de facto* len vo všeobecnosti namieta vady právneho posúdenia veci odvolacím súdom, čo nemožno považovať za riadne uplatnenie (zdôvodnenie) prípustnosti dovolania.“. Citovaný záver je v priamom rozpore s obsahom dovolania.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

36. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je námietka, že napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a v tejto súvislosti aj k porušeniu základného práva vlastniť majetok podľa čl. 11 ods. 1 listiny a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie je podľa sťažovateľa arbitrárne a bez riadneho odôvodnenia záverov o odmietnutí ním podaného dovolania, ktoré najvyšší súd posúdil neprimerane formalisticky a evidentne v rozpore s jeho obsahom.

37. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľa musí brať do úvahy, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu (resp. práva na spravodlivé súdne konanie), ktoré je v demokratickej spoločnosti natoľko favorizované, že pri jeho výkone neprichádza do úvahy (zo strany súdov) ani jeho zužujúci výklad a ani také formálne interpretačné postupy, ktorých následkom by mohlo byť jeho neodôvodnené (svojvoľné) obmedzenie či dokonca popretie (I. ÚS 2/08).

38. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne

a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 209/04).

39. Právo na prístup k súdu však nemá absolútny charakter a môže podliehať obmedzeniam zo strany štátu. Takýmto obmedzením sú aj § 420 a § 421 CSP, ktoré vymedzujú prípady, keď je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (I. ÚS 51/2020).

40. Sťažovateľ podané dovolanie odôvodnil dôvodmi prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP a aj § 421 ods. 1 písm. b) CSP, t. j. že jednak krajský súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, ako aj nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom vo vzťahu k právnej otázke, či v zmysle platných právnych predpisov, najmä s poukazom na § 25 plynárenského zákona v znení účinnom do 1. júla 1998 a § 13 vyhlášky č. 175/1975 Zb., mohli byť plynárenské zariadenia, vo vzťahu ku ktorým bola podaná žaloba o určenie vlastníckeho práva, výlučne vo vlastníctve štátu alebo mohli byť aj vo vlastníctve iných osôb.

41. Najvyšší súd sa s argumentáciou sťažovateľa vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP spočívajúcemu v tvrdení o nedostatočnom odôvodnení rozsudku krajského súdu, ako aj rozsudku okresného súdu a tiež námietkou, že rozhodovali na základe v konaní nespochybných právne relevantných skutočností (otázka existencie súhlasu veriteľa k zmluvám o prevzatí dlhu ako dôvod ich neplatnosti), ktoré neboli predmetom dokazovania, čím sú ich rozhodnutia prekvapivé, vysporiadal tak, že po všeobecnej charakteristike tohto dovolacieho dôvodu a konštatovaní, že išlo o potvrdzujúce odvolacie rozhodnutie (body 7 až 16 odôvodnenia), v bode 16, všeobecne poukazujúc na skutočnosť, že na zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy nižšej inštancie, jednou vetou uviedol, že nezistil, že by sťažovateľovi „boli upierané jeho procesné práva, ktoré by svojou povahou popreli princíp rovnosti takou intenzitou, ktorá by zakladala porušenie práva na spravodlivý proces“. Z tohto dôvodu bolo dovolanie odmietnuté podľa § 447 písm. c) CSP, t. j. z dôvodu, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

42. K druhému dôvodu zakladajúcemu prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd v bode 21 odôvodnenia uviedol, že sťažovateľ prípustnosť dovolania riadne nešpecifikoval, pretože „jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom nešpecifikoval (konkrétne) právnu otázku riešenú odvolacím súdom, neuviedol ako ju riešil odvolací súd, a tiež neuviedol, ako mala byť (konkrétne) právna otázka správne riešená,“ a tiež konštatoval, že sťažovateľ v dovolaní len vo všeobecnosti namietal vady právneho posúdenia odvolacím súdom. V tejto časti bolo preto podané dovolanie odmietnuté podľa § 447 písm. c) CSP [správne § 447 písm. f) CSP, pozn.], t. j. dovolanie nebolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody neboli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

43. Ústavný súd považuje za potrebné skonštatovať, že vymedzenie predmetu a rozsahu dovolania patrí do výlučnej sféry sťažovateľa. Podstatnou náležitosťou dovolania je vymedzenie dovolacích dôvodov, pričom *de lege lata* je prípustná aj kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania (PLz. ÚS 1/2018). Úlohou najvyššieho súdu je podané dovolanie posúdiť individuálne a, vychádzajúc z uplatnených dovolacích dôvodov, vyhodnotiť, či niektorý z uplatnených

dovolacích dôvodov je daný a ak áno, tak v súvislosti s prípustnými dovolacími dôvodmi posúdiť, či sú závery odvolacieho súdu, ktoré dovolateľ namieta, udržateľné.

44. Dovolanie je v systéme opravných prostriedkov v civilnom procese zaradené medzi mimoriadne opravné prostriedky a jeho úlohou nemá byť naplnenie funkcie všeobecnej tretej súdnej inštalácie, a preto sú podmienky prípustnosti dovolania taxatívne vymedzené. Je preto namieste vyžadovať, aby dovolateľ sám náležitým spôsobom vymedzil dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania. Na druhej strane dovolací súd nemôže rezignovať na svoju povinnosť vykladať podmienky prípustnosti dovolania tak, aby bola naplnená ústavou ustanovená povinnosť súdov poskytovať jednotlivcom ochranu základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 186/08, I. ÚS 164/2012).

45. Úlohou ústavného súdu je posúdiť napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu z toho pohľadu, či závery v ňom uvedené zodpovedajú požiadavkám obsiahnutým v základnom práve na súdnu ochranu a práve na spravodlivé súdne konanie, a teda či sú ústavne udržateľné.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP:

46. Podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania a aby mu dalo jasnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému (obdobne napr. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/00, III. ÚS 200/09). Ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06, Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

47. Sťažovateľom tvrdenú arbitrárnosť rozhodnutia krajského súdu najvyšší súd riadne nepreskúmal a nedal sťažovateľovi na jeho podstatnú argumentáciu odpoveď. Najvyšší súd mal v prvom rade ustáliť, či tvrdená arbitrárnosť môže odôvodniť prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. V hierarchii postupu dovolacieho prieskumu potom platí, že ak dovolací súd zistí, že dovolanie je prípustné z dôvodov zmätočnosti (teda v prípade konštatácie takej okolnosti je dovolanie neoddeliteľne zároveň aj dôvodné), nemusí už skúmať uplatnený dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP a napadnuté rozhodnutie musí zrušiť (arbitrárne, resp. zmätočné odôvodnenie neumožňuje oponovať mu vecne na báze nesprávneho právneho posúdenia v kontexte § 421 ods. 1 CSP). Na druhej strane ak namietaný dôvod zmätočnosti preukázaný nie je, pristúpi subsidiárne dovolací súd k prieskumu dovolacieho dôvodu spočívajúceho v správnosti právneho posúdenia veci, pretože je logicky možné, že bude naplnený (m. m. II. ÚS 89/2018).

48. Ústavný súd je toho názoru, že ak dovolací súd dospeje v rámci posudzovania dovolacieho dôvodu zmätočnosti k záveru, že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia je dostatočné, mal by na konkrétne argumenty súdu nižšej inštalácie minimálne poukázať (poukazom na konkrétne body odôvodnenia) a vysvetliť ich súvis s konečným rozhodnutím, pričom jeho závery musia byť logické a konzistentné, čo v právnej veci sťažovateľa naplnené nebolo. Nestačí, ak základom argumentácie dovolacieho súdu sú len všeobecné právne teórie o obsahu práva na spravodlivý proces a charakteristika dovolacieho dôvodu zmätočnosti rozhodnutia, hoci aj s poukázaním na relevantnú judikatúru, s jediným záverom, že ide o potvrdzujúce odvolacie rozhodnutie. Bez uvedenia konkrétnej a presvedčivej argumentácie či konfrontácie dovolacích námietok

so závermi konajúcich všeobecných súdov v rozsahu, ktorý zásadným spôsobom vysvetlí podstatné dôvody rozhodnutia, je také odôvodnenie neúplné a nedostatočné. Požiadavky kladené na odôvodnenie súdneho rozhodnutia napokon vyplývajú z obsahu práva na súdnu ochranu, k čomu existuje bohatá judikatúra najvyššieho súdu, ako aj ústavného súdu.

49. Pokiaľ ide o námietku nesprávneho hodnotenia skutkových okolností veci a zisťovania skutkového stavu súdmi nižšieho stupňa, najvyšší súd konštatoval, že dovolanie nemá slúžiť na odstránenie nedostatkov v skutkových zisteniach, ktorých úplnosť a správnosť nie je oprávnený v dovolacom konaní preskúmať. Súčasne najvyšší súd poukázal aj na právny názor, v zmysle ktorého dovolací súd má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Uvedené právne názory ústavný súd nijako nespochybňuje a dodáva, že ak by sa všeobecný súd v procese dokazovania v sporovom konaní dopustil takej chyby, ktorej následkom by bol výsledok konania (rozhodnutie vo veci samej) poznačený porušením niektorej z inštitucionálnych požiadaviek práva na spravodlivé prejednanie veci, je povinnosťou dovolacieho súdu takúto chybu konania preskúmať na podklade dovolania podaného z dôvodu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Pritom je potrebné v prvom rade vychádzať z obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (pozri IV. ÚS 557/2020). V konfrontácii s námietkami sťažovateľa (body 16 a 17 nálezu) najvyšší súd na preskúmanie namietaných väd v procese dokazovania (vrátane procesného aspektu potreby uniesť dôkazné bremeno vo vzťahu ku skutkovým okolnostiam, ktoré nie sú medzi stranami sporné) rezignoval a okrem konštatovania zachovania princípu rovnosti v konaní neuviedol žiadne konkrétne argumenty.

50. Súdna ochrana nebola sťažovateľovi najvyšším súdom poskytnutá v zákonom – Civilným sporovým poriadkom predpokladanej kvalite, čo viedlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a obsahovo zhodného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP:

51. Napriek tomu, že ústavný súd konštatoval porušenie práva sťažovateľa na spravodlivý proces už pri posudzovaní prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP, v záujme zamedzenia ďalším ústavnoprávnym sporom, ako aj možnosti, že najvyšší súd po opakovanom preskúmaní namietanej zmätočnosti dospeje k záveru o nedôvodnosti dovolania podaného z tohto dôvodu, pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu sťažovateľom uplatneného dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia a jeho vyhodnoteniu najvyšším súdom.

52. Podľa § 432 ods. 2 CSP dovolací dôvod sa vymedzí tak, že „dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia“. Ústavný súd teda posudzoval, či právna otázka bola vymedzená v súlade s týmto ustanovením. Pri posudzovaní toho, či dovolateľ dostatočne vymedzí právnu otázku, je potrebné, aby sa najvyšší súd pokúsil autenticky porozumieť dovolateľovi – jeho textu ako celku. Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“, čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu dovolacej otázky (pozri I. ÚS 336/2019, I. ÚS 115/2020). Pri posudzovaní vymedzenia právnej otázky ústavný súd

zdôrazňuje, že „prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania a nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí do procesných úkonov účastníkov, ktoré nemajú oporu v zákone, idú nad rámec zákona alebo nemajú základný význam pre ochranu zákonnosti, nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu“ (IV. ÚS 1/02).

53. V súvislosti s posudzovaním právnej otázky formulovanej v zmysle § 421 CSP ústavný súd poukazuje na nález č. k. I. ÚS 336/2019-42 z 9. júna 2020, v ktorého odôvodnení okrem iného vyslovil, že «... najvyšší súd nemôže posudzovať prípustnosť dovolania striktne len na základe toho, ako dovolateľ túto prípustnosť formálne vymedzil na konkrétnom riadku svojho podania. Je užitočné sa pozrieť aj na dovolací dôvod, vyabstrahovať z neho právnu otázku podľa § 421 CSP a až následne možno posúdiť, (a) či od tejto otázky záviselo napadnuté rozhodnutie a (b) či ide o otázku, ktorá napĺňa niektoré z písmen a) až c) v § 421 ods. 1 CSP. Ide o to pokúsiť sa autenticky porozumieť dovolateľovi a textu dovolania ako celku, ale na druhej strane nie dotvárať vec na úkor procesnej protistrany. Ide o dialóg, ale nie o právnu pomoc. Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“, čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu dovolacej otázky.».

54. Najvyšší súd nesmie vykladať splnenie podmienky prípustnosti dovolania reštriktívne tak, že k meritornému prieskumu ani nedôjde. Najvyšší súd totiž najskôr skúma, o akú právnu otázku má ísť, a až následne sa zaoberá tým, či od jej vyriešenia záviselo rozhodnutie vo veci samej a o aký predpoklad prípustnosti ide [§ 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP].

55. Vzťahnuc uvedené závery na prípad sťažovateľa, ústavný súd preskúmal jeho dovolanie a zistil, že v ňom výslovne uviedol (už na strane 2 dovolania), že dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu podáva aj z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pričom jasne a určito zafinoval právnu otázku, ktorá podľa jeho názoru nebola dosiaľ v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu vyriešená, ako otázku, či s poukazom na § 25 plynárenského zákona v znení účinnom do 1. júla 1998 a § 13 vyhlášky č. 175/1975 Zb. mohli byť plynárenské zariadenia, vo vzťahu ku ktorým bola podaná určovací žaloba, výlučne vo vlastníctve štátu alebo mohli byť aj vo vlastníctve iných osôb. Sťažovateľ v dovolaní následne zdôraznil (bod 6 dovolania), že okresný súd, ako aj krajský súd vychádzali z právneho názoru, že sporné plynárenské zariadenia mohli byť výlučne vo vlastníctve štátu, avšak uvedené závery sú podľa sťažovateľa v rozpore s konkrétnou právnou úpravou (čo sťažovateľ podrobne analyzoval v bodoch 6 a 7 dovolania), ako aj s predloženými listinnými dôkazmi. Sťažovateľ teda namietal, že predmetnú právnu otázku súdy nižšej inštancie síce riešili, avšak dopustili sa chybné aplikácie práva na zistený skutkový stav, čo bolo sťažovateľom aj dostatočne vysvetlené.

56. Ústavný súd konštatuje, že závery najvyššieho súdu sú výsledkom zjavne nesprávneho posúdenia procesnej otázky prípustnosti dovolania z toho dôvodu. Aj pri rešpektovaní právomoci najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť dovolania, táto interpretácia nemôže byť formalistická, nepresvedčivá a zjavne nedostatočne odôvodnená, ako to bolo pri dovolaní sťažovateľa, keď najvyšší súd len stroho konštatoval (bod 21), že sťažovateľ prípustnosť dovolania z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia ani samotnú dovolaciu otázku dostatočne nešpecifikoval, teda nepostupoval v intenciách § 432 CSP. Z podaného dovolania, naopak, vyplýva, že dovolací súd nemusel vynakladať žiadne zvýšené úsilie, aby z podaného dovolania zistil, či abstrahoval spornú právnu otázku, ktorá bola formulovaná jasne a zrozumiteľne, rovnako tak dôvody, pre ktoré sťažovateľ považuje predmetné právne posúdenie

odvolacím súdom za nesprávne. Takýto formalistický prístup najvyššieho súdu znemožnil jej meritórne posúdenie.

57. Ústavný súd preto dospel k záveru, že v posudzovanej veci napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nedáva dostačujúcu odpoveď na sťažovateľom jednoznačne formulované námietky tvoriace obsah jeho dovolania. Závery najvyššieho súdu nenapĺňajú požiadavky kladené na rozhodnutia súdov v zmysle základného práva na súdnu ochranu, a preto je potrebné vysloviť porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (výrok 1) a ako následok vysloveného porušenia zrušiť napadnuté rozhodnutie dovolacieho súdu (výrok 2), ktorému sa vec vráti na ďalšie konanie a rozhodovanie.

58. Úlohou najvyššieho súdu bude opätovne posúdiť námietky sťažovateľa, ktoré smerovali k nespokojnosti s rozhodnutím krajského súdu, a vyhodnotiť, či uvedené námietky sú spôsobilé založiť prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) a subsidiárne podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Najvyšší súd je v ďalšom konaní vo veci podľa § 134 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze.

59. K namietanému porušeniu majetkových práv podľa čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na zrušenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu založené na nesprávnom posúdení prípustnosti dovolania najvyšším súdom, teda na vade rýdzo procesnej povahy, ústavný súd nezistil existenciu ústavne relevantnej súvislosti medzi týmito právami a napadnutým uznesením najvyššieho súdu v nadväznosti na rozsah prieskumu napadnutého uznesenia. Vzhľadom na vrátenie veci najvyššiemu súdu na ďalšie konanie sa pre najvyšší súd vytvára priestor, aby sa sám vyrovnal s ochranou označených majetkových práv, a to prostredníctvom nového rozhodnutia vo veci. Tejto časti ústavnej sťažnosti preto ústavný súd nevyhovел (bod 4 výroku tohto nálezu).

V.

Trovy konania

60. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 492,31 eur.

61. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom podľa § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky pozostávajúcu z odmeny advokáta za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti). Za tieto úkony uskutočnené v roku 2022 patrí odmena advokátovi [REDAKOVANÉ] v sume dvakrát po 193,50 eur a režijný paušál v sume dvakrát po 11,63 eur. Tieto trovy právneho zastúpenia predstavujú sumu 410,26 eur. Keďže advokát je aj platcom dane z pridanej hodnoty, celková suma trov konania predstavuje sumu 492,31 eur (bod 3 výroku nálezu).

62. Ústavný súd nepriznal trovy konania v poradí druhému sťažovateľom zvolenému advokátovi [REDACTED] za vyjadrenie k stanovisku najvyššieho súdu, ktoré si neuplatnil.

63. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je najvyšší súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného vo výroku 3 tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu